

[Helge Madsen.]

meget bekymret for min samvittighed. Jeg kan berolige ham med, at jeg betragter lovforslaget som en opfyldelse af et givet løfte, og jeg håber, at der må komme noget fornuftigt ud af dette forsøg.

Med hensyn til lovforslagets enkeltheder vil jeg nævne, at det må være garantiordningen, man lægger vægten på. Der står i lovforslaget, at der i særlige tilfælde kan ydes lån, men det må dog være garantiordningen, der er det normale. Jeg tror, at denne adgang til statsgaranti må indebære en fordel for dem, der optager private lån, idet statsgarantien må betyde øget sikkerhed for bankerne, som så kan give lån til en lavere rente. Med hensyn til undtagelserne, de særlige omstændigheder, under hvilke der kan blive tale om at yde lån, hedder det, at lånet forrentes med en rente, som aftales mellem handelsministeren og finansministeren. I bemærkningerne til lovforslaget nævnes, at man tænker sig, at det skal være markedsrenten, man på denne måde når frem til. Nu er der vel også med hensyn til markedsrenten en vis margen, og hvis statens udlånsrente ligger i overkanten, vil det virke i retning af, at låntagerne søger private lån. Det er mit håb, at man på denne måde vil søge at skabe et incitament, så man i størst muligt omfang undgår statslån og i stedet prøver at klare sig med den statsgaranti, som jeg har omtalt.

Det nævnes også i bemærkningerne til lovforslaget, at et udvalg i øjeblikket arbejder med den slags sager, og der står endda, at der fra udvalgets side i løbet af kort tid vil fremkomme værdifulde forslag. Det kunne give anledning til at spørge, om det ikke havde været muligt at vente med dette lovforslag, indtil man havde modtaget disse værdifulde forslag.

Jeg ved ikke, om dette udvalg har noget med landsforeningen „Dansk Arbejde“ at gøre. Hvis det ikke er tilfældet, undrer det mig, at der skal en repræsentant for „Dansk Arbejde“ med i arbejdet i egnsudviklingsrådet.

Vi vil altså gerne se på lovforslaget i et kommende udvalg; vi håber, at ordningen vil blive betragtet som et forsøg, og at man i størst mulig omfang undgår statslånene og lader statsgarantien blive det dominerende

i billedet sammen med den tekniske forsknings assistance.

Alfred Jensen: Skævheden i den industrielle udvikling her i landet er ikke af ny dato. Den har været synlig gennem flere år, og adskillige har advaret mod, at denne udvikling får lov at fortsætte uhæmmet. Kommunisterne har ved flere lejligheder dels i politiske debatter, dels ved forslagsbehandling gjort opmærksom på, at man måtte være mere indstillet på at hjælpe provinsen ved at placere erhvervsvirksomheder i provinsen, ved at lægge administrationen om og ved at anlægge skoler og uddannelsesanstalter.

Det er klart, at denne skæve udvikling først og fremmest har ramt de tyndt befolkede områder, og det er jo også her, vi har den største ledighed, og det er herfra de fleste klager kommer. Det er der ikke noget mærkeligt i, da mekaniseringen og industrialiseringen i særlig grad har ramt netop disse dele af landet. Men efterhånden viser det sig, at det ikke alene er disse meget tyndt befolkede områder, der er stedt i vanskeligheder, men at også de mere tæt beboede områder med større byer, f. eks. i Østjylland, har store vanskeligheder. Derfor forekommer det mig, at det ikke alene er et problem for de tyndt befolkede områder, men at vi, når vi skal behandle sager af denne art, bliver nødt til at se på hele den industrielle udvikling og beskæftigelsen som helhed.

I den forbindelse må vi jo slå fast, at arbejdsløsheden, selv om den er størst i de tyndt befolkede dele af landet, har et alt for stort omfang også i den øvrige del af landet og ikke mindst i provinsens købstæder. Det siger sig selv, at en arbejdsløshed af det omfang ikke fortsat kan opretholdes, men at man må sætte ind for at skaffe arbejde til landets borgere. Efter vor opfattelse har samfundet pligt til at indstille sig herpå.

Vi fik ikke indskrevet i grundloven af 1953, at samfundet skal drage omsorg for, at der er beskæftigelse til enhver arbejdsduelig, men der står dog, at „til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværel-